

Economics of Banking

8. august 2014

Rettevejledning

1. Opgaven handler om lånekontrakten, og pensumgrundlaget er kapitlerne 5 og 6. Der er flere mulige tilgange, den mest oplagte er nok at behandle situationen som adverse selection med forskellige kundegrupper karakteriseret ved sandsynligheden for succes (Bester-modellen). Der skal her arbejdes med mindst to forskellige kontrakter, hvor rente og sikkerhedsstillelse indgår i forskellig grad.

Når der er konkurrence på markedet, skal de kontrakter, der benyttes, ikke blot være tilpasset så at hver kundetype vælger den rigtige kontrakt, men de skal også være sikret mod at en konkurrent kan tilbyde en eller begge typer noget bedre. Om en ligevægt, hvor dette er opfyldt, kan ikke altid opnås, afhænger af de nærmere karakteristika hos agenterne.

2. En model, som behandler de anførte problemstillinger, er Allan-Gale modellen om konkurrence og risikoadfærd. Vi har her et antal (ens) banker, der konkurrerer om indlån gennem indlånsrenten (der er indskudsgaranti, så indlån er upåvirket af bankens risikoadfærd), og som vælger investeringer, hvor der er afvejning mellem risiko og afkast. Flere banker fører til højere indlånsrente og presser indtjeningen, hvad der får bankerne til at vælge mere risikable investeringer.

Det kan indvendes, at bankerne ikke selv investerer, men tilbyder lån til investorer, der så vælger investeringer. Større antal banker vil presse udlånsrenten ned og gøre mindre risikable investeringer mere profitable, så i denne situation bliver resultatet det omvendte. For et eventuelt indgreb er det nødvendigt at vide, hvilken af de to skitserede situationer, der passer bedst. I den første kan der indføres loft over indlånsrenter. I den anden situation vil øget konkurrence i sig selv medføre lavere risiko, og man bør derfor gøre det let at åbne nye banker.

3. Opgaven handler om likviditetssikkerhed og pensumgrundlaget er dels kapitel 14 om interbankmarkedet, dels kapitel 16 om lenders of last resort. I første omgang kan bankerne benytte interbankmarkedet til at udjævne likviditetsproblemer. Så længe bankerne ikke er udsat for modpartsrisiko, vil interbankmarkedet kunne bruges til at løse den enkelte banks likviditetsproblemer. Hvis bankernes aktiver er risikable, hvad noget kunne tyde på, kan en sådan løsning dog være problematisk, idet interbankmarkedet kan rammes af adverse selection eller i sidste ende tørre ud.

Et alternativ kan være, at de pågældende banker aftaler en fælles ordning, hvor man afvikler de medlemsbanker, hvis aktiver viser sig at være dårlige, og overfører forpligtelserne overfor indskyderne til de øvrige banker. Ordningen sikrer bankerne som helhed mod bank runs og tillader dem at holde en mindre reserve end hvad der ellers ville være nødvendigt.